

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **S. L.**, zast. JUDr. Hanou Homolkovou, advokátkou, se sídlem Biskupská 1, České Budějovice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 10. 2003, č. j. 10 Az 88/2003-34, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 10. 2003, č. j. 10 Az 88/2003-34 **se zrušuje** a věc se vrací k dalšímu řízení.

II. Odměna zástupkyni stěžovatele, advokátce JUDr. Haně Homolkové, se sídlem Biskupská 1, České Budějovice, **se stanoví** ve výši 2150 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 9. 10. 2001, č. j. OAM-9764/VL-19-03-2001 byl zamítnut návrh na zahájení řízení o udělení azylu jako zjevně nedůvodný podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů. Dále bylo tímto rozhodnutím vysloveno, že účastník řízení nesplňuje důvody udělení azylu podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Správní orgán po zhodnocení zjištění učiněných ve správním řízení dospěl k závěru, že žadatel o azyl před vstupem do České republiky pobýval na území Polska. Na území tohoto státu vstoupil dne 1. 9. 2001 po sedmé hodině a do ČR přicestoval dne 2. 9. 2001 po páté hodině. Konstatoval, že žadatel mohl o azyl požádat již v Polsku, přičemž tuto zemi bylo možno považovat za bezpečnou třetí zemi ve smyslu § 2 odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Správní orgán I. stupně neshledal důvody pro udělení azylu podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, v němž uvedl, že s rozhodnutím nesouhlasí. Namítal, že Ukrajina v současnosti není bezpečnou třetí zemí nebo bezpečnou zemí původu. Poukazoval na to, že většina vládních funkcí je obsazena bývalými komunisty, kteří zemi vedou do propasti. Na Ukrajině vládnou mafiánské struktury, kriminalita hrozivě vzrůstá a policie tomu nevěnuje pozornost. On i jeho manželka byli na ulici přepadeni, okradeni a zbiti a policie ani nezahájila vyšetřování. Pravoslavná víra, podporovaná postkomunistickou ukrajinskou vládou, je upřednostňována před vírou katolickou. Jeho dítě musí ve škole chodit na hodiny pravoslavného náboženství, i když je katolík.

Rozhodnutím žalovaného správního orgánu ze dne 20. 1. 2003, č. j. OAM-430/AŘ-2002 bylo napadené rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ve smyslu § 59 odst. 2 správního řádu potvrzeno ve všech částech výroku a rozklad byl zamítnut. V odůvodnění rozhodnutí se žalovaný správní orgán ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, tedy s tím, že byly splněny podmínky ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 2 odst. 2 písm. b) téhož zákona, neboť žadatel o azyl přišel ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou třetí zemi. Žadatel přicestoval z Polska, a z jím zjištěných okolností jeho pobytu na území Polska vyplývá, že mohl o azyl požádat již v této zemi. Nebylo shledáno, že v případě žadatele nelze Polsko za takovou zemi považovat. Žalovaný se pak ztotožnil i s dalšími výroky napadeného rozhodnutí, tedy s výroky o neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2, § 14, a dále s výrokem, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Ve včas podané žalobě namítal žalobce, že správní orgán porušil ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a 47 odst. 3 správního řádu. Vyslovil dále přesvědčení, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, resp. minimálně podmínky pro vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Pokud jde o skutkové důvody, poukázal na svoji žádost ze dne 1. 10. 2001, protokol o pohovoru ze dne 6. 10. 2001 a obsah podaného rozkladu. Dodal dále, že v řízení nebyl brán ohled na to, že byl členem organizace ukrajinských nacionalistů (OUN-UPA), policie mu vyhrožovala a byl napaden. Jako důkaz svých obav o život v případě eventuálního návratu na Ukrajinu uvedl, že jeden z vůdců této organizace pan V.Č. byl v roce 2001 na Ukrajině zabit neznámým pachatelem. Navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 29. 10. 2003, č. j. 10 Az 88/2003-34 žalobu zamítl a rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává. Ve svém rozhodnutí vycházel ze správního spisu. Popsal průběh správního řízení a konstatoval, že při rozhodování vycházely oba správní orgány z informací o situaci v Polsku a dospěly ke shodnému závěru, že Polsko splňuje znaky bezpečné třetí země ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 zákona o azylu, a to jak objektivně, tak i subjektivně – ve vztahu k žalobci. Správní orgány pak na základě zjištěného skutkového stavu, v souladu se zákonem o azylu, přesvědčivě odůvodnily své rozhodnutí o neexistenci důvodu pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu a rovněž o neexistenci překážek ve vycestování, tak jak jsou uvedeny v ustanovení § 91 zákona o azylu. Soud pak dále uvedl, že žalobce neuvedl v žalobě žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit jeho obecné tvrzení o neúplně zjištěném skutkovém stavu, stran skutkových důvodů odkázal na svou žádost, protokol o pohovoru a podaný rozklad. Mimo to zdůraznil, že při vydání napadeného rozhodnutí nebyl brán ohled na jeho členství v nacionální organizaci a na vyhrožování policií. K tomu soud připomněl, že v předmětné věci správní orgán na případ žalobce využil tzv. zkráceného řízení v azylovém

právu uplatňovaného na základě zjevně nedůvodného návrhu na zahájení řízení. Jedná se o řízení, které není vedeno v celém rozsahu, neprobíhá proces dokazování o přítomnosti odůvodněného strachu z pronásledování. Podle přesvědčení soudu měly správní orgány dostatečné podklady pro posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žalobcovy žádosti o azyl, a z hlediska výkladu ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) v souvislosti s ustanovením § 2 odst. 2 zákona o azylu se soud plně ztotožnil s právním názorem žalovaného, že žalobci nic nebránilo v podání žádosti o azyl již na území Polska. Soud dále konstatoval, že pro využití ustanovení § 13 neexistoval a neexistuje žádný důvod, neboť ani manželce, ani nezletilému synovi žalobce azyl udělen nebyl, což soud ověřil ze spisu vedeného soudem pod sp. zn. 10 Az 79/2003. K neudělení azylu z humanitárních důvodů žalovaný dospěl po posouzení osobní situace žalobce a poměrů v zemi původu. K tomu soud připomněl, že azyl z humanitárních důvodů může být udělen v případech hodných zvláštního zřetele. Závěr, že v souzené věci se o takovou mimořádnou situace nejedná, byl podle názoru soudu logický a měl oporu ve zjištěních jak k osobě žalobce, tak i k poměrům na Ukrajině. Krajský soud pak dále uvedl, že nemohl přisvědčit žalobci, že mu v řízení nebylo umožněno vyjádřit se před vydáním prvostupňového rozhodnutí k jeho podkladům, neboť opak je zřejmý z protokolu o pohovoru, kdy mu byly podklady marně nabízeny k seznámení. Pro tyto důvody krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. v plném rozsahu zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též jen stěžovatel) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Popisoval své námitky vznesené ve správním řízení a argumentoval tím, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a poznatky o zemi původu opatřené pro rozhodnutí jsou obecné a jsou v rozporu se skutečnou politickou situací v regionu, ze kterého pochází. Podmínku odůvodněného strachu z pronásledování považoval stěžovatel za splněnou, neboť nepochází ze strany soukromé osoby, ale ze strany státní moci. V případě, že jeho žádosti o udělení azylu nebude vyhověno, bude nucen se vrátit do rizikové oblasti, kde je ohrožen život jeho, jeho manželky i nezletilého dítěte. Dále namítal, že důvody jeho žádosti o udělení azylu byly popsány pouze povrchně s tím, že do češtiny nebylo přeloženo nic z toho, co zmiňoval. Namítal, že v řízení nebylo vzato v úvahu, že o azyl požádal z politických důvodů, kdy z těchto důvodů (členství v politické straně „OUN“) byla pronásledována celá jeho rodina. Byl spolupracovníkem místopředsedy strany V. Č., který byl začátkem roku 2001 zavražděn neznámým pachatelem. Později mu začali vyhrožovat noví členové strany, a proto rychle utekl i s rodinou ze své vlasti a přijel do ČR v naději, že budou všichni žít v demokratickém státě. Popisoval dále své napadení třemi muži, kteří mu zlomili čelist. I když s ním byl sepsán protokol, vše se ututlalo a nevyšetřilo. V březnu a v červenci někdo zapálil dveře jeho bytu, a ačkoliv vše bylo ohlášeno příslušnému úřadu, nic se nestalo. Dále poukazoval na problémy náboženské a sociální, o nichž se zmiňoval v průběhu správního řízení a dovozoval, že splňuje podmínky ustanovení § 12 zákona o azylu. Namítal dále, že o azyl požádal společně s manželkou a nezletilým synem. Domníval se proto, že byly porušeny základní zásady správního řízení o azylu, pokud nebyly tyto žádosti posuzovány dohromady, ale každá zvlášť. Uvedl dále, že v Polsku nežádal o azyl vzhledem k tomu, že v roce 2001 nebyla mezi Polskem a Ukrajinou vízová povinnost, což znamenalo, že se mohl kdokoliv z Ukrajiny bez problémů dostat do Polska. Polsko tedy nebylo možno v době jeho odchodu považovat za bezpečnou třetí zemi podle § 2 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb. v platném znění. Zdůrazňoval, že měl strach z pronásledování ze strany státní moci, nikoliv ze strany soukromé osoby. Měl obavy o zdraví a život celé rodiny. Uvedl dále, že se cítí poškozen tím, že jeho návrh byl zamítnut jako zjevně nedůvodný a z tohoto důvodu neproběhlo řízení v celém rozsahu a neuskutečnil se proces dokazování o přítomnosti

odůvodněného strachu z pronásledování. Domníval se, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12, podmínky pro udělení humanitárního azylu a podmínku překážky vycestování. Z těchto důvodů považoval za nesprávné rozhodnutí krajského soudu podle § 103 odst. 1 písm. a) a b), neboť tento soud nesprávně posoudil právní otázku a skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu. Navrhoval, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Dalšími podáními požádal o přiznání odkladného účinku a o ustanovení zástupce z řad advokátů.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 5. 12. 2003 uvedl, že podle jeho názoru vykazuje kasační stížnost vadu v absenci údaje o povinném právním zastoupení stěžovatele advokátem podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. Uvedl dále, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Navrhoval, aby kasační stížnost byla buď odmítnuta pro vadu podání, nebude-li odstraněna ani k výzvě soudu, nebo aby kasační stížnost byla zamítnuta. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je podle správního orgánu nedůvodná, a proto ji nepodporuje.

Usnesením ze dne 21. 1. 2004, č. j. 10 Az 88/2003-63, které nabylo právní moci dne 23. 1. 2004, ustanovil soud žalobci pro řízení o kasační stížnosti zástupkyni – advokátku JUDr. Hanu Homolkovou, se sídlem Biskupská 1, České Budějovice.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že důvodem, proč nepožádal o azyl z politických důvodů v Polsku, bylo to, že se chtěl co nejvíce vzdálit své rodné zemi a také proto, že pro vstup na polské území nepotřeboval vízum a měl tedy za to, že zde o azyl požádat nemůže. Dále namítal, že překlad z ukrajinštiny nebyl přesný a úplný. Poukazoval na to, že z důvodné obavy pronásledování si změnil příjmení (dříve K.) na L. (příjmení jeho manželky a syna). Tuto skutečnost patrně zapomněl uvést, ze spisu, případně na oddělení cizinecké policie v Českých Budějovicích ji však lze ověřit. Navrhoval, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena Krajskému soudu v Českých Budějovicích k dalšímu řízení.

Podle § 109 odst. 2 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán rozsahem kasační stížnosti; to neplatí, je-li na napadeném výroku závislý výrok, který napaden nebyl, nebo je-li napadené rozhodnutí správního orgánu nicotné. Podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a nebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. V posuzované věci Nejvyšší správní soud postupoval podle § 109 odst. 3 s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

V daném případě správní orgán na případ stěžovatele použil tzv. zkráceného řízení o azylovém právu uplatňovaného na základě zjevně nedůvodného návrhu na zahájení řízení. Jedná se o řízení, které není prováděno v celém rozsahu, tj. neprobíhá zde proces dokazování o přítomnosti odůvodněného strachu z pronásledování. Možnost zkráceného řízení je zakotveno v ustanovení § 16 zákona o azylu, přičemž nutno zdůraznit, že naplnění podmínek v tomto ustanovení neznamená automatické vyloučení z řízení o udělení azylu, ale jeho zrychlení. Žadateli však musí být dána možnost, aby se vyjádřil k obsahu své žádosti,

aby mohly být posouzeny konkrétní jednotlivé důvody, které jej vedly k opuštění země původu.

Jak již bylo výše uvedeno, v posuzované věci správní orgán vycházel v rozhodnutí z ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle něhož se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi nebo bezpečnou zemi původu, nebude-li prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.

Přes výše vymezený předmět řízení daný výrokem napadeného rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně stěžovatel ve svých námitkách uvedených v rozkladu ze dne 18. 10. 2001 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v žalobě a částečně i v kasační stížnosti důvody formuloval tak, jako kdyby bylo rozhodnuto v meritu věci, tedy tak, že se mu azylu neuděluje. Stěžovatel totiž zejména zdůrazňoval, že požádal o azyl z politických a náboženských důvodů, kdy popisoval situaci na Ukrajině, ale i situaci ve vztahu k jeho osobě i rodině, přičemž se dovolával toho, že tyto důvody nebyly v řízení o udělení azylu zohledněny.

Teprve v kasační stížnosti poprvé stěžovatel namítal, že se cítí poškozen tím, že správní orgán posoudil jeho návrh jako zjevně bezdůvodný a z toho důvodu neproběhlo řízení v celém rozsahu a neuskutečnil se proces dokazování o přítomnosti odůvodněného strachu z pronásledování. K tomu nutno ještě upřesnit, že stěžovatel sice v podaném rozkladu uvedl, že nesouhlasí se zamítnutím žádosti o azyl podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, avšak svoje námitky formuloval tak, že směřovaly k popisu situaci na Ukrajině a zpochybňovaly závěr o bezpečnosti Ukrajiny, ačkoliv žádný takový závěr v tomto řízení a rozhodnutí správního orgánu I. stupně učiněn nebyl, neboť za třetí bezpečnou zemi bylo v případě stěžovatele považováno Polsko.

Jakkoliv by bylo lze dovodit, že výše uvedené námitky stěžovatele nebyly způsobilé zpochybnit výrok rozhodnutí žalovaného, neboť byly formulovány tak, jako kdyby bylo rozhodnuto ve věci samé, tedy o neudělení azylu podle zákona č. 325/1999 Sb., nelze již tuto úvahu uplatnit ve vztahu k dalším námitkám stěžovatelem uplatněným, které se již výroku napadeného rozhodnutí týkaly.

Jde především o námitku stěžovatele spočívající v tvrzení, že důvod, proč nepožádal o azyl z politických důvodů v Polsku, spočíval zejména v tom, že se chtěl vzdálit co nejvíce své rodné zemi z obavy o život jeho a jeho rodiny, a také proto, že pro vstup na polské území nepotřeboval vízum a měl tedy za to, že zde o azyl žádat nemůže. Tuto námitku stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, kde v jejím doplnění dále rozvedl, že z důvodné obavy o možné pronásledování si změnil i příjmení (dříve K.) na L. Jedná se tedy o námitku, která zpochybňuje závěr o tom, že Polsko je ve vztahu ke stěžovateli bezpečnou třetí zemí. Ve vztahu k uvedené námitce nebylo však možno postupovat ve smyslu § 104 odst. 4, případně § 109 odst. 4 s. ř. s., neboť z obsahu spisu plyne, že námitku zpochybňující bezpečnost Polska jako třetí země ve vztahu k jeho osobě, uplatnil stěžovatel poprvé v podání ze dne 15. 7. 2003, kdy žádal, aby bylo ve věci nařízeno jednání, a poté ji podrobně rozvedl u jednání Krajského soudu v Českých Budějovicích konaném dne 29. 10. 2003. Nejedná se tedy o skutečnost nebo důvod, který stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ani o skutečnost, kterou stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Z výše uvedeného tedy plyne, že s touto námitkou stěžovatele se bylo třeba vypořádat, a to již v řízení před krajským soudem, kde byla uplatněna, a to i za situace, že nebyla uplatněna v žalobě. Nejvyšší správní soud však z obsahu spisu zjistil, že přestože žalobce (podle protokolu o jednání před krajským soudem ze dne 29. 10. 2003) podrobně rozvedl, z jakých důvodů nepovažoval Polsko ve vztahu ke své osobě za bezpečnou třetí zemi, z obsahu odůvodnění rozsudku krajského soudu nevyplývá, že by se soud s touto námitkou vypořádal. Z obsahu rozsudku totiž nevyplývá, že by se vůbec jednání konalo a tím méně z něho nejsou patrny skutečnosti, které byly předmětem jednání Krajského soudu v Českých Budějovicích dne 29. 10. 2003. Totéž platí i o námitce vznesené u jednání soudu, totiž tvrzení stěžovatele, že při pohovoru, který byl konán v průběhu azylového řízení, nebylo správně přetlumočeno vše, co chtěl uvést jako důvod pro udělení azylu a o námitce stěžovatele, v níž tvrdil (rovněž u jednání soudu), že splňuje podmínky humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že jestliže v řízení před krajským soudem uplatnil stěžovatel námitky, s nimiž se krajský soud v odůvodnění rozsudku nevypořádal (a to i v případě, že tyto námitky nebyly uplatněny v žalobě) je nutno napadený rozsudek považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K tomu nutno dodat, že Nejvyšší správní soud si je vědom ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body, lze jen ve lhůtě pro podání žaloby, nicméně má za to, že sám nemůže zaujímat stanovisko k námitkám uplatněným před krajským soudem, neboť by tak nahrazoval jeho závěry, k čemuž není oprávněn ani povinen, a znemožnil by tímto postupem možnost obrany účastníka řízení proti takto formulovaným právním závěrům domoci se jejich přezkoumání v opravném prostředku, tj. v kasační stížnosti.

Za této situace Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než postupovat podle § 109 odst. 3 s. ř. s. s tím, že v posuzované věci nebyl vázán (ani nemohl být) obsahem důvodů kasační stížnosti uváděných stěžovatelem.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V dalším řízení bude krajský soud postupovat při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu ve shora naznačeném směru)§ 110 odst. 3 s. ř. s.), bude tedy třeba, aby se vypořádal v odůvodnění napadeného rozsudku se všemi námitkami, které uplatnil stěžovatel v řízení u krajského soudu ve vztahu k tomuto rozhodnutí. V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Pokud jde o návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, vycházel Nejvyšší správní soud z toho, že rozhodl o kasační stížnosti neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, takže z důvodu nadbytečnosti se již samostatně tímto návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nezabýval.

Odměna zástupkyni stěžovatele JUDr. Haně Homolkové, advokátce, se sídlem Biskupská 1, České Budějovice, která byla ustanovena stěžovateli k jeho žádosti usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 1. 2004, č. j. 10 Az 88/2003-63, které nabylo právní moci dne 23. 1. 2004, byla stanovena za dva úkony po 1000 Kč [převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 16. 2. 2004 - § 9 odst. 1 písm.

b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve spojení s ustanovením § 9 odst. 1 písm. f) této vyhlášky] a dvakrát paušální částku po 75 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), celkem tedy 2150 Kč. Uvedená částka bude zástupkyni stěžovatele vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. 4. 2004

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu